

Lea Schmidbauerová / Kristina M. Hennová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

Zloděj koní

Kdo si věří, změní svět.

Rychlý jako vítr Zloděj koní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lea Schmidbauerová, Kristina M. Hennová
Rychlý jako vítr: Zloděj koní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lea Schmidbauerová / Kristina M. Hennová

RYCHLÝ JAKO VÍTR

Zloděj koní

1. kapitola

Velký stříbrný měsíční kotouč zalil celou pláň chladivým světlem, ale vánek, který se lehce proplétal suchou travou, ji zahříval. Seděla tam se zavřenýma očima a čekala. Zatím neslyšela nic kromě cvrčků a šustění trávy. A pak najednou zbystrila. Così se k ní blížilo. Ucítla jemný závan, pak teplou zemitou vůni, a když zaslechla tiché frkání, její obličej rozjasnil úsměv. Zamžikala a srdce jí poskočilo, když uviděla tmavé oči koně, který zůstal stát několik metrů před ní. Jeho černá srst splývala s tmavou nocí, ale zlatohnědé oči a bílá hvězda na jeho čele svítily o to jasněji. Chvíli se

na sebe dívali, pak natáhla ruku a kůň její pobídku přijal. Udělal k ní posledních pár krůčků a sklonil hlavu. Jeho nozdry jí jemně přejely po paži, a když své čelo položila na jeho, bylo to tu zas: Ten důvěrně známý pocit propojení dvou energií, jako když dvě poloviny splynou v celek. Zhluboka se nadechla a ucítila, jak... ji cosi šimrá na uchu.

Majka protáhla obličej, přetočila se na druhý bok a energicky se zachumlala do kárované deky. Ještě se nechtěla vzbudit! Vždyť strávila celé dopoledne s tím umíněným haflingerem – plemenem malých koní, který jí svým znechuceným výrazem dával celou dobu najevo, že absolutně nechápe, proč by jí – neduživému tvorovi chodícímu po dvou, který mu dennodenně nosí seno – měl dovolit, aby mu šplhala na záda. Teď nastal čas na polední pauzu a tu si opravdu zasloužila. Znovu ji cosi zašimralo, tentokrát na nose. Chtěla zrovna to protivné stéblo smést, když se její prsty dotkly čehosi měkkého. Vždyť to je přece... Majčin obličej se rozzářil, když její ruce nahnataly heboučké uši a malý teplý nos.

„Oro!“ Otevřela oči a uviděla vedle sebe černé hříbě, které náruživě tahalo dlouhá stébla z balíku sena, na němž si Majka ustlala. Když zaslechlo své jméno, zarazilo se, naklonilo hlavu a tázavě se na dívku zadívalo. „Hej! Vzbudila jsi mě!“ Mělo to znít káravě, ale stejně jako kdykoli jindy se Majka

ani tentokrát nedokázala na toho malého koníčka opravdu zlobit. Ora postoupila o krok blíž a opřela svou hlavu o Majku, která ji začala láskyplně škrábat mezi ušima. „Ale to je fuk. Dokud neprovedeš žádnou lumpárnu...“ Ale svou větu nedořekla, protože zrovna v ten okamžik se ozval pronikavý výkřik.

„AHHHHHHH!“ Ora vylekaně trhla hlavou do výšky a teprve teď si Majka všimla, že celá růžová tlama hříběte je upatlaná od čehosi hnědého. A hned nato padl dívčin zrak také na špinavý flek, který se objevil na jejím tričku. V tu ránu byla na nohou.

„Ach jo, co je tohle? Co jsi zase provedla?“

„OROOOOO!!“ rozeznělo se dvorem a Majka s úlekem poznala silný hlas své babičky. Ora se však netvářila, že by pochopila vážnost situace a místo toho odpověděla laškovným zaržáním. Majka rychle přidržela překvapenému hříběti tlamu. „Pšššt!“ Ale už bylo pozdě, slyšela, jak se blíží rázné kroky skladem sena, kam se ukryla ke svému polednímu spánku. Dívka zadržela dech a snažila se být úplně zticha. Ještě pořád měla šanci, že ji tady neobjeví, protože se prozíravě ukryla za neprostupnou zeď balíků sena, ovšem i tato naděje vzápětí pohasla. Zpoza hory sena na ni vykoukla čísi hlava. Majka s úlevou vydechla, když poznala hnědé oči Sama. Jeho pohled však nevěstil nic dobrého.

„Pro pána, Majko! Tady jsi! A kde je, ksakru...“ V tu chvíli dívka povolila sevření hříběcí tlamy a Ora s odpořem odfrkla. „... Ora?“ Sam se neubráníl smíchu. Také on už dávno podlehl kouzlu téhle malé klisničky. Majka se omluvně zaculila.

„Jen jsem na chvíli zavřela oči, no fakt. Myslela jsem, že na ni dává pozor Tinka.“

Sam protočil panenky. „Tinka? To se ti fakt povedlo. Ta má plné ruce práce s tím svým bláznivým poníkem.“ Protáhl se mezerou mezi balíky do Majčina úkrytu a dívka si teprve nyní všimla jeho obleku. Chlapcovy jindy neposlušné hnědé vlasy byly pečlivě sčesané na pěšinku a místo své obvyklé kárované košile měl na sobě tmavý oblek, ze kterého už očividně dávno vyrostl. Majka musela potlačovat smích.

„Proč vypadáš jako podomní prodejce vysavačů?“

Samovo obočí se výhružně stáhlo.

„Protože jsem na rozdíl od tebe nezapomněl na dnešní návštěvu!“

Majka zkoprněla.

„Dnešní jakože... dnes?“

Sam přitakal.

„Dnes jakože teď. A teď jakože za pět minut. Budou tu každou chvíli. A pak je tu ještě jedna malá nepříjemnost se Sachrovým dortem...“

„Ach, ne!“

„Ach, ano!“ Kývl směrem k Oře, která stála vedle Majky s výrazem nevinátka a pozorně je sledovala. „Paní Kaltenbachová je... jak je to slovo, které hledám? Podrážděná?“

„Běsní?“ pípla Majka nesměle a položila ruku na Ořina záda. Jak jen na to mohla zapomenout? Už celé týdny její babička nehovoří o ničem jiném než o návštěvě své staré přítelkyně. Majka si vyslechla každou anekdotu z dob, kdy bývaly obě aktivními jezdčkyněmi, znala jména všech koní, počty bodů, které obdržely na turnajích. Marie Kaltenbachová v posledních dnech pobíhala po statku jako generál, jen aby se Kaltenbach předvedl v tom nejlepším světle. Dokonce objednala pro svou vnučku šaty, v nichž Majka sice podle Fanny vypadala jako transvestita, její babičce však vehnaly do očí slzy dojetí. A tyto šaty teď visely nedosažitelné v její skříni! S hrůzou v očích zírala na Sama, jemuž se patrně honilo hlavou totéž. Hoch posmutněle zavrtěl hlavou.

„Na to zapomeň. Nemáš šanci to stihnout. A přijít pozdě – to je ještě horší.“

Majka polkla a přelétla pohledem svůj outfit. Tak hrozné to zas nebylo. Její džíny neměly žádnou díru, červené tenisky byly zablácené jen malinko a bílé tričko si ráno oblékla čisté. Jenže teď mělo na rameni tmavě hnědý flek velikosti talíře, který, jak už teď

věděla, pocházel z Mariannina slavného Sachrova dortu.

„Ach, panebože,“ vyklouzlo jí bezděky. Sam ji odměnil soucitným pohledem.

„Tak pojď, nedá se nic dělat. Jen ještě musíme někam zavřít tuhle darebnici. Před slavnou, nenapodobitelnou, vysoce urozenou Ingeborg Rauschenbergovou ti tvá babička hlavu určitě neutrhne.“

Ušklíbl se a Majce se aspoň trochu ulevilo. „A kdyby přece, tak jí pak aspoň můžeš prodat nějaký vysavač, aby přišla na jiné myšlenky.“

* * *

Když Majka se Samem o pár minut později vstoupili na terasu, trůnila už Marie Kaltenbachová v čele svátečně prostřeného stolu. První, co Majce padlo do oka, byl Sachrův dort. Marianna si dala opravdu záležet, aby zachránila, co se dalo pomocí šlehačky a marcipánových růžiček, ovšem poté, co se na dort vrhla Ora, připomínal spíš kravské lejno.

Vedle Majčiny babičky seděla vyzáblá žena s šedivým drdolem a skobovitým nosem, která ve své hedvábné halence upnuté až ke krku vypadala trochu jako jestřáb na lovu. Majka se poslušně usadila vedle Sama na volné místo u stolu a pokusila se vyslat

směrem k babičce smířlivý úsměv. Ale ta na ni vrhla jen krátký pohled, který by zmrazil i samotné peklo, a hned se zas obrátila k jestřábí ženě, která mluvila tak hlasitě, jako kdyby byla Marie Kaltenbachová nahluchlá.

„... a s Persefonou jsme minulý rok vyhráli v Cáchách, 23 vteřin, bezchybná jízda. Mám prostě čich na dobrou genovou výbavu a to říkám se vší skromností.“ Zavalitý muž sedící vedle ní se na Majku a Sama přátelsky usmál.

„To říkáš jako vždy bez vší skromnosti, drahá,“ pronesl dobrosrdečně a dodal: „Ale máš pravdu. Poslední sezónu se nám daří dobře. Jak to vypadá u tebe, Marie? A... tohle je ta tvá slavná vnučka? Už jsme o tobě hodně slyšeli!“ Zdálo se, že hubená žena si nově příchozích všimla teprve teď. Otočila k nim hlavu s úsměvem plným očekávání – asi tak na půl vteřiny. Očividně si představovala někoho jiného než vytáhlou dívku s rozevlátými ohnivými vlasy v umazaném triku. Její široký úsměv se nápadně zúžil. Marie si odkašlala.

„Ano, to je Majka. Všichni jsme na ni pyšní.“

„Ano, ano, již jsme o ní hodně slyšeli,“ zopakovala hubená dáma a pohlédla soucitně na babičku Marii.

„Má výjimečný talent,“ chválila vnučku babička.

Ingeborg přátelsky položila svou kostnatou ruku na její.

„Ten má samozřejmě po tobě. Jak říkám, dobré geny...“ Obrátila se na Majku. „A jak vypadá tento rok tvůj turnajový plán? Parkur nebo drezura? Nějak mi to uniklo.“

Majka se usmála. „Ani jedno, ani druhé.“ Husté obočí na jestřábím obličejí se stáhlo.

„Ach, to je mrzuté. Tak tedy soutěž všestranné způsobilosti?“

Majka zavrtěla hlavou a zadívala se na ženu kurážným pohledem.

„Ne. A myslím si...“ Vtom ucítla na své holeni bolestivé kopnutí a Sam vedle ní se rozkašlal.

„Majka se zabývá spíš... alternativními metodami,“ skočil jí rychle do řeči. „Minulý rok jsme náš hřebčín trochu přeorientovali a od té doby pracujeme s nezvladatelnými a traumatizovanými koňmi.“

Ingeborg vypadala doopravdy bezradně a obrátila se na Marii. „Cože? Ty už netrénuješ?“

Marie Kaltenbachová důstojně zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Tak máš tedy vlastní chov? To je dobré rozhodnutí! Jméno Kaltenbach má pořád ještě zvuk. A nekoupila jsi toho hřebce z Hallina chovu? Já bych za něj dala poslední korunu! Ty jeho geny!“ Pohlédla na Marii s výrazem očekávání.

Majka sklopila hlavu. Věděla, co teď přijde. Její babička se sice ze všech sil snažila pochopit, proč její

vnučka nechala Severáka v Andalusii – ale přece jen se se ztrátou svého nejvzácnějšího koně smířovala jen velmi těžko. A to vedlo k opakovaným hádkám a výčitkám.

Naštěstí však Ingeborg patřila k lidem, kteří se rádi poslouchají, a tak se Marie vzmohla jen na slabé „Ano, Severák“, než její přítelkyně spustila další salvu slov: „Severák, no ano! Trochu obyčejné jméno, ale dobré. Můj bože! To mě přivádí na myšlenku – máme zrovna namířeno na místní přehlídku chovů. Pořádají tento rok zvláštní výstavu pro potomky slavných koní. A, pokud to mohu se vši skromností říct, počítám, že na ní uspěje Starlight Princess. Přece jen je to přes koleno praneteř Retiny Z!“

V Majčiných uších hučelo jako v úle, protože pronikavý hlas babiččiny přítelkyně se stoupajícím nadšením přidával na síle, až přerostl doslova v řev, který by bez problémů přehlušil i Niagarské vodopády. V jednu chvíli se všichni odmlčeli.

„Musíš tam přijít a ukázat Severáka,“ vykřikla Ingeborg do nastalého ticha, až sebou Marie leknutím trhla.

„To je hezký nápad. Ovšem neproveditelný,“ hlesla nakonec, aniž by se podívala na Majku. Dávná přítelkyně však nebyla k zastavení.

„Pročpak by to bylo neproveditelné? Znáám pořadatele, a když mu povím, že svého hřebce předvede

velká Marie Kaltenbachová, pak – ááách! Pomóc!“ Ingeborg zničehonic vyskočila a prudce zašermovala rukama. Všichni u stolu se po sobě zmateně dívali, dokud stará dáma neuskočila na stranu. Všem se tak naskytl pohled na malé černé hříbě, které odsud klusalo s jakýmsi hadrem v hubě. Ingeborg stočila hlavu a spatřila na své hedvábné blůze na zádech velkou díru. Sam vyskočil ze židle.

„Sakra! Zavřel jsem ji, opravdu, paní Kaltenbachová!“ A s těmi slovy vyrazil za malou klisničkou, která, když zjistila, že si s ní někdo konečně hraje na honěnou, začala nadšeně cválat. U vrat dvora se zastavila, několikrát zaškubala hlavou i s tím ukořistěným kusem hadru a těsně předtím, než k ní Sam doběhl, provedla čelem vzad a cválala opačným směrem. Oněmělá kávová společnost tomuto nerovnému souboji v běhu nechápavě přihlížela.

„Orooo!“ Majčin přátelský hlas se rozezněl dvorem a malá klisnička se v tu ránu zastavila. Otočila se, podívala se na Majku a její chlupatá ouška zastříhala, jako kdyby tím chtěla říct: „Ano? Copak je?“ Sam k ní beze slova došel a opatrně jí vyjmul kus té hedvábné látky z huby. Vrátil se s hříbětem po boku zpátky ke stolu a rozpačitě podal paní Ingeborg chybějící část její halenky. „Promiňte,“ zamumlal a vyčerpaně klesl na svou židli. Ora přicupitala k Majce, jako kdyby se nic nestalo, položila hlavu na dívčino

rameno a se zájmem si prohlížela zaraženou společnost. Marie Kaltenbachová sklopila hlavu. Ingeborg nebyla schopná slova. Jen její obtloustlý muž měl na rtech uznalý úsměv.

„Tedy, jestli smím něco říct, ve vši skromnosti, tohle hříbě předvedlo ten nejneobyčejnější cval, jaký jsem po dlouhé době viděl! A teď bych si rád dal kousek tohoto zajímavého dortu.“

* * *

Pan Kuba spokojeně podřimoval ve své houpací síti, když se vedle něj zjevila Majka s Orou.

„Tak co, vy dvě? Už ten starý jestřáb odtáhl?“ řekl, aniž by otevřel oči a Majka se musela sama sebe ptát, jak to ten muž dělá. Vyšplhala na nízkou větev smuteční vrby, pod níž si pan Kuba zavěsil svou oblíbenou síť a svými dlouhými pažemi objala svá kolena. Ora vyzývavě dloubala do pana Kuby a lehce ho tím rozhoupala.

„Já nevím. Byla jsem... omluvena. Došlo k takové nečekané příhodě.“

Pan Kuba se zasmál. „Peněženka, nebo porcelán?“

Majka se zaculila. „Sachrův dort a hedvábná blůza. Ale o to nešlo. Vlastně nejen o to. Jde pořád o ...“

„Severáka...“ dokončil pan Kuba její větu. „Já vím. Je to pro ni zkrátka moc těžké.“ Majka trucovitě nakrčila čelo a oškubala z větve pár stříbřitých lístků.

„Proč je to pro ni těžké? Vždyť ho nikdy neměla nijak zvlášť ráda. Jestli je to pro někoho těžké, tak pro mě,“ dodala tiše. Pan Kuba na ni vrhl překvapený pohled.

„Pro tebe je to těžké?“

Dívka pokrčila rameny. „Chybí mi každý den. Ale vím, že to bylo správné rozhodnutí. A že se mu daří dobře.“

„Zdá se ti o něm?“ Vlastně to ani nebyla otázka, spíš konstatování. Teď vypadala překvapeně zase Majka. S panem Kubou mluvili o jejím daru, jak tomu on říkal, jen zřídka. Věděl, že Majka se pořád ještě tak docela nesrovnala se svou nevšední schopností. Od jejího návratu ze Španělska před šesti měsíci prohodili o Severákovi jen pár slov. Pan Kuba byl jeden z mála lidí, kteří chápali, proč musela udělat to, co udělala: pustit ho na svobodu. Teď přikývla. A když si všimla, že pan Kuba má už zase zavřené oči, dodala stručně „Ano“.

„Vzniklo mezi vámi silné pouto,“ zhodnotil a Majka cítila, jak její srdce taje. Dělalo jí dobře mluvit o Severákovi a dělalo jí dobře, když ji přitom nezasypala lavina výčitek.

„A vy občas zníte jako zelený mužík ze Star Wars,“ řeklo děvče a šibalsky se usmálo na svého starého mistra.

„Nemám tušení, co to znamená, ale беру to jako poklonu,“ reagoval pan Kuba vlídně. Majka se zadívala na Oru, která začala si začala pochutnávat na šťavnaté trávě pod světlezeleným krovem smuteční vrby. I když to dívka nepřiznala, byla to především ona, Severákova dcera, která jí pomohla přenést se přes smutek z odloučení od jejího koně. Majka se opřela o mocný kmen a láskyplně se usmívala na sametově černé zvíře pod sebou.

„Hodná holka. Výjimečně se také jednou chováš jako kůň,“ řekla Majka a i ona zavřela oči. Ale už za pár minut je zase otevřela, protože jí neustále vrtala hlavou jedna věc. „Když jste předtím říkal, že je to pro babičku těžké, neměl jste tím na mysli Severáka, že ne?“

Pan Kuba otevřel oči a podíval se na děvče.

„Ne. Myslel jsem, že je pro ni těžké se všeho vzdát.“

Majka se posadila.

„Čeho se, prosím pěkně, musela vzdát? Kaltenbachu se daří dobře, i bez Severáka.“

Starý muž zavrtěl hlavou.

„Minulosti, Majko. Nemůže se vzdát minulosti. Terapeutické centrum představuje budoucnost, to

ona ví – a ty jsi budoucnost. Ale ona pracovala celý život s koňmi a teď už ji nikdo nepotřebuje.“

„Nesmysl! Samozřejmě že ji potřebujeme. Domlouvá termíny, mluví s lidmi, objednává krmení a...“ Majka se zadrhla, když jí to došlo. Vykulila oči. „Ona už vůbec nepracuje s koňmi!“

V představě se před ní vynořil známý obraz babičky uprostřed jízdárny. Jako by slyšela její zvučný hlas, kterým neúnavně křičí povely na své žáky. Viděla před očima sotva postřehnutelný úsměv, který přelétl přes babiččiny rty, když se něco povedlo, a když byla spokojená. Tak poznala Marii Kaltenbachovou před dvěma lety a takto strávila její babička půlku svého života. Ovšem jakmile se z Kaltenbachu stalo terapeutické centrum, vytratila se ze stáje i z jízdárny.

Vše, co se týkalo koní, měl na starosti Sam, Milan, pan Kuba a především Majka. Dívka nevěřičně vrtěla hlavou.

„Ale přece může také... něco dělat! Třeba s koňmi pracovat ze země?“ Ale ještě než větu dořekla, došlo jí, jak je absurdní. Koně, kteří přicházeli na Kaltenbach, měli zraněnou duši a ze strachu by pravděpodobně přeskočili mantinel hned, jakmile by Marie Kaltenbachová vstoupila svým rázným vojenským krokem do haly. Pan Kuba z výrazu Majčiny tváře nejspíš vyčetl její myšlenkové pochody, protože souhlasně přikývl.

„Přesně tak. Její život je sport. Nebo chov. A je jedno, jak malou měla naději – se ztrátou Severáka pohasla i poslední jiskřička.“

Pohnutá Majka zabodla pohled do svých špiček na nohou. „Nikdy si nestěžovala. A teď to celé tahle divná ženská, která vypadá jak opelichaný dravec, se svými řečmi o turnajích, výstavách a genech ještě zhoršila!“ Frustrovaná Majka skočila z větve na zem. „Musím s ní promluvit.“ Pan Kuba přehodil nohy přes okraj své houpací sítě.

„Promluv. Rozhovor nemůže nikdy škodit,“ souhlasil a pátravě bloudil pohledem po zemi. „Kde mám druhou botu?“ Pak se na sebe oba podívali – a následně stočili pohled na Oru, která se sklopenými ušima a rozhodným výrazem stála za nimi a dívala se na ně se zjevnou pýchou. Z její malé tlamy visela obnošená kožená bota. Panu Kubovi, kterého jen máloco vyvedlo z míry, se z hrdla vydral rozhořčený výkřik. Vykročil k hříběti, což Ora pochopila jako jasnou výzvu a začala vesele vyhazovat po pastvině. Majka se kousla do spodního rtu a nesměle se na pana Kubu usmála. „Ona si chce opravdu jen hrát.“

„Tak honem za ní – a tu mou botu mi, prosím, přines,“ zavrčel starý pán a odkráčel, co nejdůstojněji to pouze s jednou botou šlo, směrem ke svému obytnému vozu.

Majka zůstala chvíli stát a dívala se za ním. Pak se otočila a hleděla přímo do Ořina nevinného hříběcího obličej. Klisnička stála docela klidně a pozorně ji sledovala, jen její ohon se nadšeně houpal ze strany na stranu. Dívka jí vzala hnědou mokasínu z huby a položila ji pro jistotu na jednu z větví staré vrby, kam Ora nedosáhla. Pak mrkla na hodinky. „Máme ještě půl hodiny. Co navrhuješ?“ Ora naklonila hlavu. Majka to po ní zopakovala. Pak se usmála. „Hlasuji pro... dohoň hříbě!“ A jako kdyby Ora pochopila, zvesela zařehkala, vzepjala se na zadních, provedla ve vzduchu malou otočku kolem své osy a společně s dívkou vyrazily po zelené louce.

2. kapitola

Slunce už stálo nízko nad obzorem, když se Majka velkým vjezdem do dvora vracela do Kaltenbachu. Tváře měla červené a po té divoké hře na honěnou byla celá udýchaná. Ora unaveně kráčela vedle ní a Majka měla jako vždy položenou ruku na jejích teplých zádech. Dívka se rozhlédla kolem a s úlevou zjistila, že na parkovišti stojí už jen starý džíp hřebčina.

„Buď v klidu, vzduch je čistý,“ potvrdil jakýsi hlas za ní. Majka se otočila. Stál před ní Sam, který už zase vypadal jako starý dobrý Sam se svou usmolenou koženou zástěrou. Držel na vodítku Huga, statného

Shirského koně, který vedle něj stál se svěšenýma ušima a smutným obličejem.

„Ach! Kovář je tady,“ usoudila Majka a soucitně podrbala velkého koně pod bradou. „Chudák Hugo.“

Sam se ušklíbl. „Jo. On asi nikdy nepochopí, že bát se kováře je pod důstojnost pyšného chladnokrevníka.“

„Nebo bát se trakaře. Nebo kola. Nebo slepic,“ doplnila s úšklebkem Majka. Pak zase zvažněla. „Same, myslíš, že se na mě babička pořád ještě zlobí?“

Hoch pokrčil rameny. „Tak dlouho se na tu návštěvu těšila a nakonec to proběhlo, mírně řečeno, ne zrovna podle jejích představ.“

Majka hleděla zaraženě do země.

„Já mám někdy pocit, že ať dělám, co dělám, pořád zklamu.“

Sam ji povzbudivě poklepal na rameno.

„Blbost! Zachránila jsi Kaltenbach, na to nesmíš zapomenout. Dobře, vypustila jsi závodního koně v hodnotě půl milionu do španělské divočiny, ale to se prostě někdy stává.“ Zaculil se na Leu, ale ta stále zavrtávala pohled do země. „No tak, to byl vtip. Ne-dělej si z toho těžkou hlavu. Vždyť to bylo celkem milé. Ten tlustý chlap byl z Ory celý pryč. Chtěl vědět všechno o jejím původu a pořád opakoval, že ji rozhodně musíme ukázat na té výstavě.“

Majka zvedla hlavu. „Oru?“ Oba se podívali na hříbě, které zrovna jemně očichávalo Hugovo

zavalité břicho, díky čemuž tento statný kočárový kůň alespoň na pár chvil zapomněl na blížící se martyrium. Sam zavlnil rameny.

„No, Třicetčtyřka byla také celkem pěkný kůň. Nikdy mě to nenapadlo, ale když se na Oru pozorně zadíváš... je fakticky výjimečná.“

„Hm,“ zahuhňala Majka nejasně. Nevěděla proč, ale cítila v sobě rostoucí neklid. Ovšem než mohla začít pátrat po jeho příčinách, dolehl k nim z okna nad jejich hlavami známý zvuk. Byl to melodický akord, který oznamoval, že na počítači v jejím pokoji chce někdo zahájit videohovor. Zbystřil i Sam a zakabonil se.

„Hledme! Někdo si tě asi žádá,“ řekl a znělo to zvláště jízlivě. Majka vnitřně protočila panenky, navenek však nasadila vyrovnaný úsměv.

„To je jen Milan, ne Fanny.“

„Aha. No tak ho pozdravuj. A vyříd' mu, že jsem včera vyčistil kolbiště za 45 sekund. Tím pádem je jeho rekord v prachu,“ drmolil Sam, aby zakryl svou úlevu. „Jdi už, Oře dám nažrat a odvedu ji pak k Archimu na pastvinu, souhlas?“ Tentokrát strčila přátelsky pěstí do ramene Majka Sama.

„Díky! Jsi nejlepší!“ chlapec smutně přikývl.

„Když myslíš,“ řekl, vzal Oru za vodítko a společně s Hugem odkrácel.

* * *

Počítač stále vyzváněl, když Majka spěchala do svého pokojíčku a brala přitom široké schody domu na statku po dvou. Srdce se jí silně rozbušilo při pomýšlení, že uvidí Milana. Už uběhl týden od jejich posledního rozhovoru a Majce to připadalo jako celá věčnost. Pádila chodbou po rozvrzané dřevěné podlaze, rozrazila dveře svého pokoje a proklestila si cestu haldou oblečení, knih a bot ke svému počítači. Tmavá obrazovka se rozjasnila – a Majka na ní spatřila Milanův obličej. Byl sice trochu rozmazaný, ale tmavé lokny a šikmý úsměv se nedaly zaměnit.

„1 minuta, 44 sekund. Slušné, Babe.“ Majka si přisunula židli, posadila se před počítač a vysunula obočí.

„Babe? To myslíš vážně?“

Milan přikývl.

„Yep. Tady se to tak říká. Howdy, Babe.“ Pak se pro cosi natáhl a vzápětí si švihácky nasadil kovbojský klobouk, který mu byl ovšem příliš velký a hned mu sklouzl do očí. S úsměvem ho posunul dozadu. „Musím si to ještě nacvičit. Ale tenhle širák jsem dnes dostal jako dárek. Od vedoucího kurzu. Jsem teď oficiálně kovbojem.“

Majka se smála. Sice jí její přítel chyběl, ale zároveň s ním prožívala jeho radosti. A byla na něj pyšná. Vyhrál cestu do USA, protože složil zkoušky na trenéra koní nejlépe z celého ročníku a mohl se teď na ranči v Arizoně tři týdny učit, jak se jezdí na mustanzích.

„A jak to vypadá u vás? Jak se daří lumpíkovi?“

„Výborně. Dnes jsme měli spíš střední bilanci.“

Milanův úsměv se rozšiřoval. Potom, co minulý rok zemřel jeho kůň Třicetčtyřka, Ořina maminka, vypiplali to osiřelé hříbě společně pomocí lahvičky a hoch od té doby lpěl na téhle malé klisničce přinejmenším stejně jako Majka.

„Nechej mě hádat... hm, útěk z padoku, krádež mrkví a pravděpodobně zase naháněla toho chudáka trojnohého kocoura.“

Majka zavrtěla hlavou.

„Skoro. Útěk jsi uhodl. Ale pak to byla krádež Sachrova dortu a útok na hedvábnou blůzku.“ Milan zvážněl.

„Jejda. To se tvé babičce asi nelíbilo.“

Majka zavrtěla hlavou. „To tedy nelíbilo. Byla dost naštvaná. Myslím, že to musím nějak napravit,“ uvažovala dívka a najednou byla sama překvapená nad tímto novým zjištěním. Milan však zjevně nedokázal sledovat její myšlenkové pochody.

„Takže jí chceš upéct nový Sachrův dort? Nezlob se na mě, Majko, ale nejsem si jistý, jestli tímhle něco napraviš. Vzpomínám si ještě na narozeninový dort pro mě, ten byl spíš...“ Ale Majka ho poslouchala jen na půl ucha. Právě sváděla vnitřní boj, který už moc dobře znala: Věděla, že svou babičku zklamala, ale také věděla, že udělala jen to, co považovala za správné.

